

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן אבנר (אביק) גבורין ז"ל

בן אסתר ובן-ציון

נולד בירושלים

בתאריך י"ח בשבט תשי"ב, 14/2/1952

התגורר בירושלים

התגייס ביולי 1970

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

כ"ג בתשרי תשל"ד, 19/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ה חלקה: 4 שורה: 4 קבר: 18

בן 21 בנופלו

קורות חיים

אבנר (אביק), בן אסתר ובן-ציון מניצולי מחנות ההשמדה אושוויץ ודכאו, נולד ביום י"ח בשבט תשי"ב (14.2.1952) בירושלים. הוא למד בבית-הספר היסודי "במעלה" ובבית-הספר התיכון על-שם הימלפרב, והתכוון ללמוד גיאוגרפיה וארכיאולוגיה באוניברסיטה. אבנר היה תלמיד מוכשר מאוד ולמד בכיתת תלמידים מחוננים. הוא הרבה לקרוא ספרים ומאמרים בתחומים שונים, אהב שירה וידע שירים רבים בעל-פה. כתלמיד נמנה עם חניכי תנועת הצופים בירושלים וברבות הימים היה למדריך ואחרי-כן למרכז בשבט "משואות". כאשר עלה עם חבריו לרמת מגשימים היה למרכז הגרעין. הוא היה חובב ספורט, חבר באגודת "אליצור", שחקן כדורסל נלהב, השתתף במירוצים שונים ותעודות רבות מעידות על הישגיו הטובים. תחביבים רבים היו לו לאבנר. היו לו אוספים של בולים, של מטבעות ושל סמלים. הוא בנה בגפרורים, שזר שרשראות

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בחוטמים צבעוניים ורקע תבליטי נחושת, אהב לטייל בארץ לאורכה ולרוחבה, ובעיקר בירושלים העתיקה, והרבה לצלם ממראה עיניו, נופים ואתרי עתיקות. היה לו כשרון משחק והוא חיבר תסכיתים, ואף הופיע בקטעי משחק שונים ובקטעי נגינה במפוחית-פה לפני חבריו בבית-הספר ובתנועת הנוער. גם קול נעים וערב היה לו. בן שלוש-עשרה היה כשנתמנה על-ידי גבאי בית-הכנסת בטלביה לבעל-תוקע בימים הנוראים והמשיך בכך עד גיוסו לצבא. אבנר היה חברותי מאוד וחביב על כל מכריו, נוח לבריות, אוהב אדם, בעל אורך רוח וסבלנות, ותרן וסלחן, מתרחק מריב וממדון ושוקד על השכנת שלום בין ידידיו. מטבעו היה עליו, בעל חוש הומור ואוהב להתלוצץ ולהתבדח. גלוי-לב היה, ישר-דרך ובעל מצפון. והכל זוכרים אותו כאדם צנוע המתרחק מן הרברבנות וההתנשאות, אוהב את הפשטות ושמח בחלקו.

אבנר גויס לצה"ל בסוף יולי 1970 והתנדב לנח"ל המוצנח, במסגרת גרעין "איתן", שהתעתד לעלות לרמת-מגשימים. את תקופת הטירונות סיים כחניך מצטיין. לאחר הטירונות השתלם בקורס קשרים, בקורס צניחה, בקורס מ"כים חי"ר, שהיה בו חניך מצטיין, ובקורס קציני חי"ר. הוא היה חייל טוב וקצין מצוין. בחוות דעתם כתבו מפקדיו: "הוא בעל יכולת טובה, וממלא את תפקידו במסירות ובאחריות". פקודיו אהבוהו מאוד וצייתו לו, בלי שנאלץ לאכוף עליהם את סמכותו. כתב אחד מהם: "הוא היה לנו מחנך, מפקד, ידיד וחבר בלתי-נשכח". על חלקו בפעילות מבצעית הוענק לו "אות השירות המבצעי". לאחר שנסתיימה תקופת שירות החובה שלו התנדב לשרת בצבא הקבע. כחודשיים לפני שפרצה מלחמת יום הכיפורים נשא לו את חברתו בטי לאישה. הוא היה בן נאמן ומסור להוריו. ורחש להם כבוד רב. כשפרצה המלחמה נשלח אבנר עם יחידתו לחזית בסיני. לאחר ימי קרב קשים בגזרה המרכזית, נפל אבנר בקרב ביום כ"ג בתשרי תשל"ד (19.10.1973), בציר "מסכה" שמעבר לתעלת סואץ. בשעה שעשתה יחידתו הכנות אחרונות לקראת תנועה, נפתחה לפתע עליה אש עזה של קטיושות. את חלק מפקודיו הצליח אבנר ז"ל להסתיר באחד הבונקרים ובכך ניצלו ועד שחיפש לו ולקומץ חייליו מקום מסתור, פגע בהם פגז והוא נהרג במקום. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל. השאיר אחריו אישה, אב, אם ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סגן.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "אבנר ז"ל היה מפקד, מנהיג ומחנך למופת, שהאמין ואף יישם כל אותם ערכים של דוגמא

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אישית, דבקות במשימה ומסירות לחייליו. טוב היה לראותו בכך בתקופה של הסתאבות וירידת חינם של ערכים אלה."

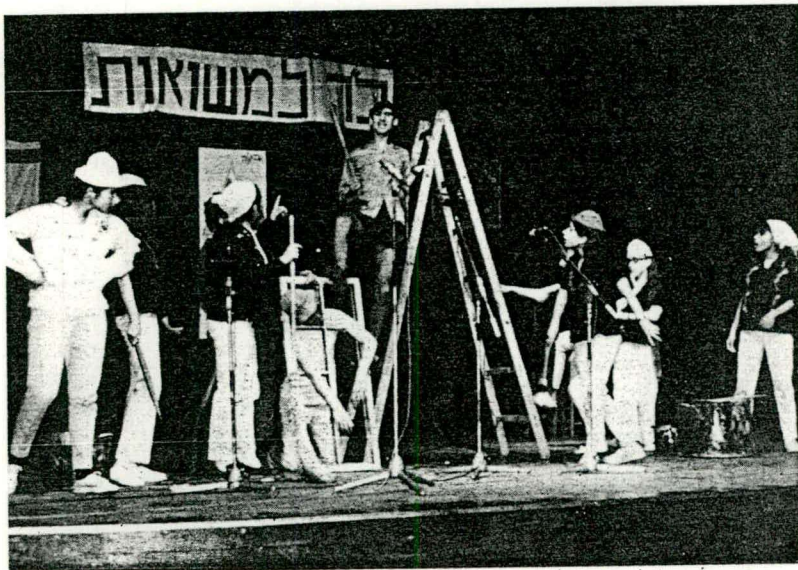
משפחתו ושבט הצופים "משואות" הוציאו לאור ספר לזכרו, ובו דברים על דמותו, דברים מפרי עטו, דברי זיכרונות, מכתבים ותצלומים; משפחתו הקימה לזכרו את "קרן אבנר" לגמילות חסדים; שבט הצופים "משואות" קבע לזכרו לוח זיכרון.

אבנר

אבנר גבורין בן בן-ציון ואסתר.
נולד בירושלים, בי"ח שבט תשי"ב. נפל בכ"ג תשרי
תשל"ד בתעלת סואץ, והובא למנוחת עולמים בהר-
הרצל בירושלים.

לא היתה כמעט פעילות בכיתה ובתנועה שבה לא היה לאבנר חלק. אם באירגון טיולים ומחנות, אם בעריכת ערבי הווי והצגות. בשטח ההצגות לא היה עוד אחד שיכול היה להתחרות בו. מטיבעו היה כזה "שאוהב לעשות שמח". וכאשר נגע הדבר בהעלאת מחזה, היה אבנר האחד שדחף והמריץ להוציא את הרעיון מהכוח אל הפועל: מרכיב רשימת משתתפים, אוסף אותם לשי-נון החומר בעל-פה ולחזרות, דואג לאולם מתאים ואף נוטל בעצמו חלק בהצגה.

לומר: אבנר, הרי זה כאילו הגדרת במילה אחת אהבת חיים ושמחת חיים. כי אבנר, למרות חייו הקצרים, ידע לשמוח ולהדביק בשמחתו את כל הסובבים אותו; הוא אהב את החיים עצמם ואת בני האדם החיים. הוא אהב לשמוח ולחלק את שמחתו עם זולתו.

כזה היה אבנר מילדותו, בקרב ילדי "משק ילדים מוצא" מוסד שאביו היה מנהלו. כך הוא היה עם חבריו בגן הילדים ובבית הספר, וכך נשאר בין חבריו ועם הניכיו בתנועה ואח"כ עם פיקודיו — כמפקד בצבא.

באבנר התקיים מאמר חז"ל בעירובין י"ג: "ללמדך שכל המשפיל עצמו הקב"ה מגביהו". אבנר היה הגבוה מכולם משכמו ומעלה, בעצה בתבונה ובקור רוח נהיה המארגן לכל פעילות בביה"ס, בתנועה, במשק ובצבא.

כושרו ויכולתו להשפיע ולמשוך אחריו ניכרים בו כבר מילדות. בכיתה ד' בבית הספר היסודי הוא הצטרף לגדוד "הגליל".

עם סיום בית הספר היסודי וכניסה לתיכון, השפיע אבנר על בני כיתתו להצטרף לתנועת נוער. הוא משך לכיוון הצופים ודחף להקמת "חברה חדשה"! "עקש-נותו" נשאה פרי וחבריו הצטרפו לתנועה. בתחילה היה נדמה להם כי מיד עם בואם, ימצאו מקום מוכן ויוכלו להתחיל בפעילות. משראו שאין הדברים בדיוק כפי שזה הצטייר בדמיונם "תפסו יאוש". אבל כאן שוב עמד אבנר וחיבב עליהם את המקום בתנועה, סייע בידם להתאקלם עד שנתגבשו לחבורה מלוכדת שתרמה הרבה מדריכים ופעילים בתנועה ואף יצאו יחדיו לשירות בנח"ל והתעתדו להקים היאחזות או להצטרף למשק קיים.

אבנר היה מן הנפשות אשר קשור בלב ונפש לארץ ישראל. קשה לשער את גודל מסירות נפשו של אבנר למצוות יישוב הארץ ולמצוות הגנת ארץ ישראל. כבר בצעירותו דבק אבנר בנופי ארץ-ישראל וזכורים היטב טיוליו עם כל החבורה כולה במצוות — "קום התהלך התהלך בארץ לאורכה ולרוחבה כי לך אתננה". אבנר קיים ממש בגופו ובנפשו את הפסוק: "כי רצו עבדיך את אבניה ואת עפרה יחוננו".

וכך מתאר אחד החברים, זימון של אבנר לטיול "ביום קיץ של 'שביעית'":

"... אז ב-7.00 בבוקר? אוקיי להת.

בוקר. האוטובוס גולש בכדות במורדות מעלה אדומים. עיני שנינו תרות אחר השלט. זהו: "עין פואר"! — בטוח? כן. מתארגנים ומתחילים להתגלגל לתוך הואדי העמוק. השעה מוקדמת, אך שמש המדבר כבר קופחת על הראש. והוא?! כאילו אינו מרגיש בחום. שולח רגליו הארוכות ושועט קדימה. ובליבי אני מהרהר: "איך הוא עושה זאת, לעזאזל?" "הנה הברכה מתחת לסלעים" הוא מבשר: "יש מים". עוד כמה דקות הליכה ושנינו מתמכרים למים הצוננים.

בשבט יזם ואירגן תפילה בציבור בשבתות וראה בכך ביטוי למפריד בין סתם תנועת נוער לבין תנועה של נוער דתי. את תפילתו היה שוטח מתוך שמחה, בבחינת "עבדו את ה' בשמחה...".

היה בעל-תוקע מוכשר. עוד בילדותו נהג לתקוע בשופר בימים הנוראים — כבקי ורגיל. מספר אחד ממת-פללי בית הכנסת:

"מי ששמע את התקיעות האלה היתה לו הרגשה שבכוון להבקיע כל מכשול ומחסום שבדרך לכיסא הכבוד, לכיסא הרחמים. אמנם התוקע היה עלם כזה, גבוה כתימורה — בסך הכל נער את נערי השכונה, אבל כל תקיעה וכל שברים ותרועה הרעידו את אמות הסיפים ואת ליבו של כל מי שנכח כתפילה."

מחזה מלבב היה זה לראותו עובר עם קבוצת חניכים כשהוא ענוב עניבת פסים ירוקה, מיישר את השורות, משקיט את החניכים ומסדר אותם למפקד — והכל עם חיוך בעיניים, במילה טובה ובלטיפה. הוא היה מדריך כל כך טוב שאף אחד מחניכיו לא רצה לוותר עליו.

בשביעית מתחילים כבר הויכוחים בענין יציאה לשי-
רות חובה בצה"ל. הדעות חלוקות: לצבא רגיל או
לנח"ל. אבנר מושך לכיוון נח"ל ולא סתם נח"ל אלא
נח"ל מוצנח. באותה תקופה הוא כותב בעלון השבט:

"צו השעה — ישוב של צופים דתיים."

בימים אלו, עומדים אנו לפני היציאה לנח"ל. נתמזל מזלנו והת-
קופה בה אנו חיים היא תקופה, אשר בה אפשרויות ההגשמה
החלוצית הן מרובות.

כיום, לאחר ששחררו שטחים רבים מארצנו, ורחבים הם השטחים
המצפים לישובם, ישובים רבים צצים מידי יום ביומו: ברמה, בגדה,
ובסיני. ישובים אלו מוקמים ע"י תנועות הנוער הנתמכות ע"י מפ-
לגותיהן, אשר משמשות להן גב ומשענת. לעומת זאת, עומדים
קשיים רבים בדרכה של תנועת "הצופים" — אשר אינה תנועה
מפלגתית.

ברור, כי גם מגדודנו היו יוצאים הרבה יותר חבריה לנח"ל, אם
היה לפנייהם אותו אתגר גדול של הקמת ישוב שיהיה שייך אך ורק
לנו; בעיות רבות היו אף הן באות על פתרוןן ולא עוד היינו נאלצים
להתחנן בפני הקבוצים לקבלנו למחנות עבודה ולשבתות קבוצה.
כל גרעין היה יודע כי הוא יוצא לקבוצ. השייך לתנועתו וכי הוצים
בו שם.

המסקנה: צורך השעה של עדת הצופים הוא, ללא ספק, הקמת
ישוב של הצופים הדתיים שיהיה רק שלנו.
מי יתן?!

את הטירונות עושה כל הקבוצה ביחד ולאחר מכן
נפרדות הדרכים. תקופת מה הוא נמצא ברמת מגשימים
ומשם הוא כותב:

"הגענו לרמת מגשימים". קבלתי מקלעון. המ"פ אמנם אמר לי
לקחת רומ"ט, אבל ברגע ששמעתי זאת מפיו נפגעתי קשות, ובקשתי
מקלעון. הוא הסתכל עלי במבט מופתע, פלט "כל הכבוד" ונתן לי
מקלעון. "...אם לומר את האמת, אני יושב וחושב, מדוע לא
הלכתי לקורס (קורס מכי"ם); מה אני חושב לעשות השנה, כמעט
כלום."

אופייני הדבר שבדרישתו להצטרף ל"רמת מגשימים"
עמדו לפני עיניו שלוש הבנות שנפלו בקרבת מקום, כפי
שהוא אמר אז:

"נראה לי כי הדרך הנאותה ביותר תהיה שנגיע לרמת מגשימים,
נתקשר למקום ונעזור בישובו ובביסוסו, למען יגדל ויפרח וקיומו
יצדיק את נפילתן של תמי, יונה ואילנה... לדעתי, חייבים אנו
להיות כמה שיותר בקרבתן או לפחות בקרבת המקום בו סיימו
את מסכת חייהן הקצרה, ולהמשיך את דרכנו—דרכן."

ומהו אבנר באותה תקופה? על כך נמצא בכתב ידו:

מכתב מ: מ.ס. אישי 2111923.

דרגה: טירון פשוט. שם: גבורין אבנר.

ערב צאתו לאזור התעלה, הוא כותב:

"בימים הקרובים אנו יורדים לתעלה ונקווה כי השקט יוסיף לשרור
באזור כיון שכלל וכלל אין לנו חשק להקלע לתוך האש כבר בתחילת
הצבא."

ובסיום תפקידו שם:

"היום יום רביעי ונותרן לנו עוד שלושה ימים להשאר באזור
התעלה ולעזור בעבודות הרחופות במקום. המעוז בו אנו יושבים
מרחקו מהתעלה הוא כ-20 מ'. ומן העבר השני במרחק של כ-100
מ' יושבים להם בני דודנו המצרים בתוך עמדות מבוזרות ומחכים
ומפחדים מניין תבוא המכה ומחיכן נבוא. המצב כאן אינו מתוח.
שקט שורר במקום ואין אנו מפחדים לעלות על הסוללה שמעל
התעלה ולהחליף קולות עם העבר השני."

אבנר מחליט להצטרף לקורס קצינים, אותו סיים
בהצלחה כחניך מצטיין. לאחר מכן הוא מתמנה כמפקד
מחלקה.

את התנהגותו עם פיקודיו מתאר אחד החיילים במח-
לקתו במלים הבאות:

"בשבילנו היה אבנר הרבה יותר ממפקד, הוא לא היה צריך לתת פקודה, מספיק שהיה אומר ומיד היינו מבצעים, מתוך הרגשה שדבר שאבנר אומר הוא הנכון לעשותו. אבנר העניק לנו יחס אבהי ממש, שלא רגילים לתיתו בגדודנו. אחד המפקדים הגבוהים הזדירו יום אחד מפני היחס הטוב מידי שלדבריו אבנר מעניק לנו. הוא הסביר לו שבדרך כלל החיילים מחזירים יחס הפוך. אבנר הבטיחו "אצלי זה לא יקרה".

לרגל הכוננות נשארנו, להפתעתנו, ביום כיפור בבסיס. כמובן שסידורי התפילה והצום לא היו מאורגנים. אבנר אירגן את הדברים

חלוקת חגיות בסיום קורס מכ"ם

החשובים ביותר וגם את הפעוטים. ביקשנו ממנו לעבור לפני התיבה; לעולם לא אשכח את תפילת כל נדרי שהתפלל לאור נרות, באיזו התלהבות וכחונה עשה זאת.

בליל שמחת תורה היינו בלב המדבר, החג לא היה מורגש. בכל אופן, רצינו לקדש על שתי מציות שהיו לנו והנה אבנר בא אלינו ואמר: "חבר'ה, שמעתם כבר קידוש? יש אתי 'קוקה-קולה' בואו נקדש עליו". התברר, שאבנר, עם יציאתנו למדבר, שמר במיוחד משקה זה לקידוש החג.

אבנר לא שש אלי קרב. הוא הבין עד כמה אכזרית המלחמה ובשיחותינו אתו נהג לכנות את המלחמה כארורה ואכזרית.

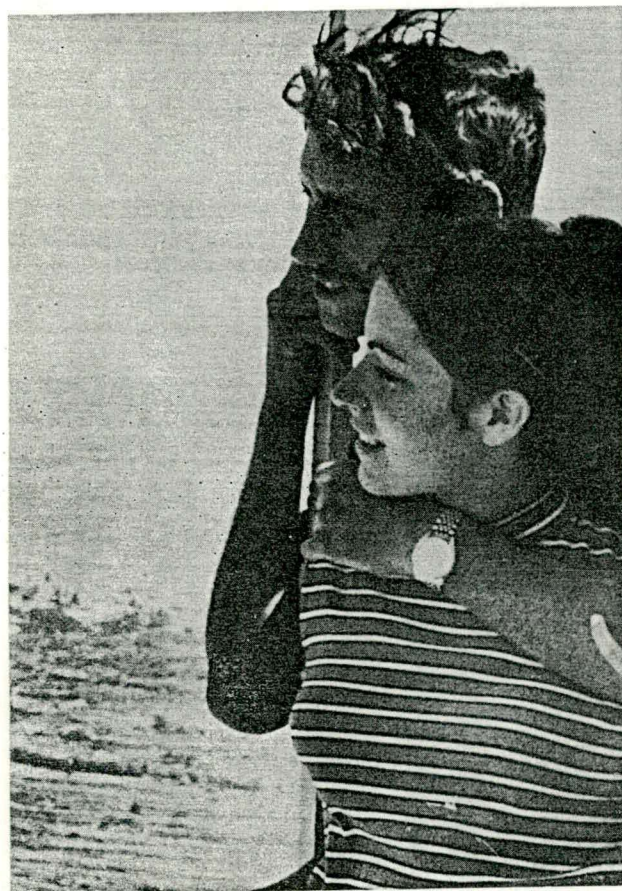
אבנר נפל בארץ גושן, באיסור-חג של שמחת-תורה תשל"ד, חודשיים בלבד לאחר נישואיו עם בטי תיבדל"א.

דברי פרידה

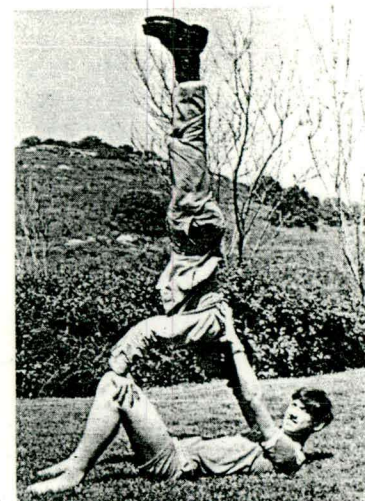
טוב היה עמכם	להפתיע בוקר חדש.
גאה אני על הזכות שהיתה לי	עת שהוא לא מוכן לפגשנו —
ללכת לפניכם	"שטופי זיעה סמוקים ...
גאה אני בכם.	ודוממים
שכאלה צנחנים אתם.	לטהר את הלילה במרוצה
טוב היה עמכם.	עד כלותו עם בוקר.
עולזים ושרים וחורקי שן	דומה, שחוט דק עצב
ונוגים ...	שזור בשמחת הסיום
טוב עמכם היה לחצות	והוא אומר: פרידה
שמים רכים וארץ רבה.	ועוד הרבה נערוג לאותם
	ימים שעשינו יחד.

(דברי אבנר לפקודיו בסיום הקורס)

יהי זכרו ברוך.

עם בטי — מבט אל העתיד

חילוץ עצמות

דמות השיכור באחת מההצגות

גבורין אבנר

בן אסתר ובן-ציון
ירושלים

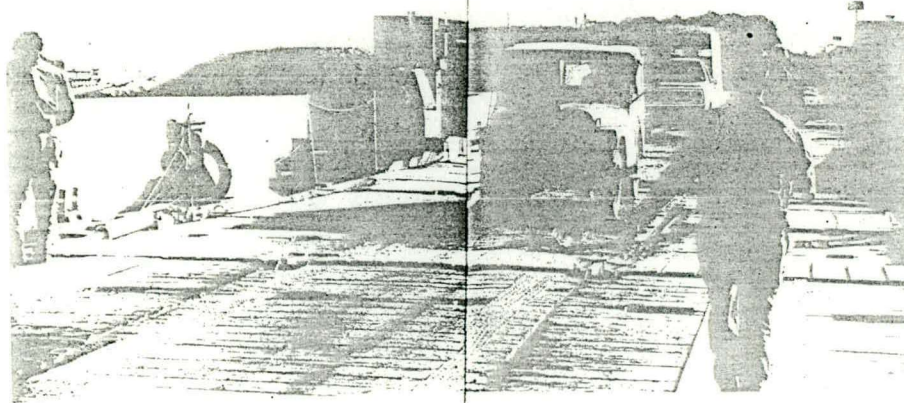
אבנר גבורין היה מאותם „צברים“, שעם היותם מלאי עליצות וחדוות חיים, טבוע בהם משהו מרישומיה של שואת-ישראל בגולה. אכן, אבנר היה בנם של הורים יוצאי-פולין, שהיו בתוך השואה, ובסיבותם ספג הנער סיפורים הרבה מאותן שנים אפלות. יתכן, כי העבר הזה השפיע גם על עיצוב דמותו של אבנר, שהיה תוסס בחיים האזרחיים, אך ידע לשאת במלוא האחריות שהוטלה עליו כחייל וכמפקד.

כאשר פעם העיר לו אביו, שעליו לנסות להתקבל לצבא במסגרת שאינה קרבית, ענה אבנר: „אבא, עליך להיות גאה על שביכולתי להגן על המולדת בעת קרבות ומלחמה“. אכן, בפרוץ מלחמת יום-הכיפורים נקרא אבנר להגן על המולדת, הוא הוצב כמפקד-מחלקה בגדוד נח"ל מוצנח, שהועבר לחזית הדרום מיד עם פרוץ הקרבות. ביום 19 באוקטובר 1973 עבר גדודו של אבנר על פני הגשרים את תעלת-סואץ. כשהתפרשו החיילים לאורך הגדה המערבית של התעלה, לכדה אותם

מיד הפגזה כבידה. ולא נותר ללוחמים שנקלעו לתוכה אלא להתחפר, כל אחד במקום המצאו. אבנר פיקד על חייליו בשטח והורה להם למצוא מסתור ולהתחפר. כשהוא עצמו מצא מקלט בשוחה, הומטרה במקום זה אש מרוכזת במשך שעה ארוכה. אבנר נפגע מהדף האוויר שחולל טיל-קטיושה בהתנפצו, וכך מצא את מותו.

אבנר גבורין נולד בירושלים ביום י"ח שבט תשי"ב (14.2.1952). מילדותו גדל בסביבה משופעת בילדים, כי אביו ניהל את מוסד הילדים „מוצא“ שבירושלים. אכן, מילדותו ניכרו בו באבנר התכונות אשר איפיינו וייחדו אותו גם בהתבגרותו — עליז ושמח, ותמיד מוקף חברים. הוא ידע יפה לשיר וקולו התרונן להפליא, וכן ניגן יפה במפוחית-פה; ואת כשרונותיו אלה ניצל בתנועת הצופים הדתיים „משואות“, בה היה חבר.

אבנר היה תלמיד מוכשר, אך חסר סבלנות לשקוד על שינון החומר הלימודי. הוא למד בכיתה של תלמידים מחוננים, אך עם זאת ביכר את השקדנות בפעילות חברתית ואמנותית. תחביבים רבים היו לו: איסוף בולים, מטבעות וסמלים; בניה מגפרורים; שיזור שרשראות מחוטים צבעוניים; עיטור מחברות

בציורים; התקנת תבליטי-נחושת; צילום.

לצבא התגייס אבנר בחודש יולי 1970, עם גרעין „איתן“ של הצופים הדתיים. בתום הטירונות הגיע לרמת-מגשימים שברמת-הגולן. הוא התאהב במקום ואף סירב בתחילה לצאת לקורס מכי"ס, כי רצה להיאחז ברמה. הוא אהב את פשטות החיים, בקיבוץ, את העבודה ברפת והרכיבה על סוסים. תקופת רמת-מגשימים היתה מן היפות-שבחייו. אלא שאת גרעינו שם פקד אסון כבד, כלירכב בו נסעו כמה מבנות הגרעין עלה על מוקש ושלוש נערות קיפדו את חייהן. האסון פגע במיוחד באבנר, משום היותו מרכז הגרעין והיכרותו הממושכת עם שלוש הבנות.

לאחר מכן הגיע אבנר גבורין לקורס מכי"ס, במסגרת אימון מתקדם של צניחה. הוא סיים את הקורס בהצטיינות ונשאר בגדוד נח"ל מוצנח, אליו שב גם לאחר שסיים קורס מיוחד לצנחנים.

בשלהי קיץ תשל"ג (אוגוסט 1973), נשא אבנר לאשה את בטי לבית שמיט — בתו של שלמה שמיט ממחלקת העליה של

הסוכנות היהודית. לראשונה התוודעו השניים בהיות אבנר בכתה ט', אחר כך נפגשו בנח"ל וברמת-מגשימים שם עשתה בטי שנת שירות לאומי.

ביקורו האחרון של אבנר בביתו היה בראש-השנה תשל"ד. כמנהגו מדי שנה, תקע גם בחג זה בשופר, בבתיים של אנשים חולים, שלא יכלו להגיע לבית-הכנסת. אבנר היה בעל-תוקע מגיל צעיר, ומיד לאחר הגיעו למצוות נהיה „בעל-תוקע“ קבוע של בית-הכנסת בשכונה „טלביה“ בירושלים.

בערב הושענא-רבא טילפן אבנר הביתה וסיפר להוריו ולבטי אשתו את אשר עבר עליו בימיה-מלחמה הראשונים. במיוחד התעכב על חוויות התפילה, התיבה בתפילת כל-נדרי, מוסף ונעילה, ובמוצאי יום-הכיפורים תקע בשופר.

סגן אבנר גבורין, היה מאותם קצינים שאינם נזקקים למאמצים רבים כדי לאכוף את סמכותם. הוא היה אהוב ונערץ על חייליו, כי הוא היה קרוב מאוד אליהם. קירבתו זאת עוררה לא-פעם ביקורת מצד חבריו הקצינים, אך אבנר עמד על שלו. ואכן במלחמה נתאפשר לאבנר להוכיח את מלוא צדקת גישתו. בהיות יחידתו לפנות בוקר על מפתן הגשר לעבור את תעלת-סואץ, התברר, כי מישחו שבידיו היה רק זוג אחד של תפילין, אירגן הנחת תפילין לפי תור.

המג"ד דחק ביחידה להתקדם ולעבור מהר את הגשר, אך חייליו של אבנר ידעו, שהוא טרם התפלל אותו בוקר — כולם ציפו לו עד שסיים את תפילתו. היתה זו תפילת-שחרית האחרונה שהתפלל אבנר גבורין, ביום כ"ג תשרי תשל"ד.

תהא נשמתו צרורה בצרור הנפשות הזכות והטהורות.